

Arrest

nr. 184 031 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat X, loco advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, kwamen met hun ouders naar België die op 9 februari 2010 een asielaanvraag indienden. Op 21 april 2010 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake de asielaanvraag van hun ouders genomen. Bij arrest van 12 juli 2010, nr. X heeft de Raad de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming aan verzoekers ouders geweigerd.

1.2. Verzoekers dienden in eigen naam een asielaanvraag in op 30 januari 2017. De commissaris-generaal nam op 27 februari 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.3. De bestreden beslissing inzake verzoeker, X luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Servisch staatsburger van Albanese origine. In februari 2010 beslisten uw ouders X en X (O.V.) om samen met u en uw broer X (O.V.) Servië te verlaten en naar België te reizen. Op 9 februari 2010 dienden zij een asielaanvraag in in België. U en uw broer waren op dat moment nog minderjarig. Jullie ouders haalden in hun asielaanvraag aan dat ze Servië verlieten vanwege de slechte economische situatie. De regio had immers een hoge werkloosheid en uw vader had sinds 22 jaar geen officieel werk. Daarnaast kende uw moeder hartproblemen en ze hoopte in België een betere behandeling te krijgen. Ten slotte klaagden uw ouders ook de algemene onveiligheidssituatie aan, o.a. vanwege de aanwezigheid van de Servische gendarmerie in de regio. Bovendien was uw vader voormalig lid van de UÇPMB (Albanese bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanoc). Op 21 april 2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voornamelijk omdat uw vaders algemene geloofwaardigheid werd aangetast doordat er aan zijn engagement bij het UÇPMB geen enkel geloof kon worden gehecht en omdat de door uw ouders aangehaalde medische en economische problemen en de door hen aangekaarte algemene onveiligheidssituatie in jullie regio geen verband hielden met de criteria van de vluchtelingenconventie of de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 12 juli 2010 integraal. Zowel u, uw ouders als uw broer bleven in België en dienden diverse verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter en overeenkomstig artikel 9bis in die alle geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 20 december 2016 werd u samen met uw ouders en broer aangehouden door de Antwerpse politie en overgebracht naar het gesloten centrum van Brugge. Op 30 januari 2017 dienden u en uw broer vanuit het gesloten centrum een asielaanvraag in. U haalde in uw asielaanvraag dezelfde asielmotieven aan als uw ouders bij hun eerste asielaanvraag. Zo gaf u aan dat de situatie in Servië er niet op verbeterd is, omdat Serviërs niet houden van Albanesen. U stipte wel aan dat, hoewel u zich door de gendarmerie geïntimideerd voelde, u zelf in Servië nooit ernstige persoonlijke problemen heeft gekend. Ook uw beide ouders dienden op 1 februari 2017 een tweede asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort, uitgereikt op 19 oktober 2009, neer.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik uw asielaanvraag niet in overweging kan nemen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 3 augustus 2016 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

U verklaarde uitdrukkelijk **in Servië voor uw komst naar België geen (ernstige) persoonlijke problemen gehad te hebben** behalve dat u zich als kind door de gendarmerie geïntimideerd voelde. U gaf aan zich aan te sluiten bij de asielmotieven van uw vader, I. S., met name jullie economische en medische problemen en de algemene veiligheidssituatie (CGVS, p. 2-6). In het kader van zijn eerste asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw lidmaatschap in het verleden van het UÇPMB geen enkel geloof kan gehecht worden. Zo kon u vooreerst uw lidmaatschap met geen enkel document staven. Voorts bleek ook uw algemene kennis van het UÇPMB geheel onvoldoende. Zo verklaarde u deel te hebben uitgemaakt van brigade 21 die operationeel was in de regio Susajë (CGVS, p. 5 en 6). Hierover werd evenwel geen enkele informatie teruggevonden. Opmerkelijk was tevens dat u stelde dat

uw brigade niet over een commandant of bevelhebber beschikte (CGVS, p. 6). U bleek voorts ook geen namen en/of nummers van andere brigades van het UÇPMB te kennen. U verklaarde zich deze niet langer te herinneren (CGVS, p. 6). Dat u niet langer over dergelijke gegevens beschikt, is echter hoogst bevreemdend. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden van een ex-lid van dit leger dat hij heden nog steeds op de hoogte is van de structuur van dit leger. U verklaarde tevens dat het Akkoord van Kumanovë in 2000 een einde bracht aan de gewapende strijd van het UÇPMB en het einde van dit bevrijdingsleger inluidde. In september 2000 verliet u het UÇPMB dat op dat ogenblik in navolging van voornoemd akkoord ontbonden en ontwapend werd. Kort na de ondertekening van dit akkoord van Kumanovë in 2000 werd tevens een belangrijk lid van het UÇPMB, Njazi Osmani, volgens u ook bekend onder de naam commandant Lleshi, vermoord (CGVS, p. 5). Dit alles stemt evenwel niet overeen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het akkoord van Kumanovë dateert eerst en vooral van 9 juni 1999 en beëindigde de vijandigheden tussen de Navo en het toenmalige Joegoslavisch leger en luidde derhalve het einde van de oorlog in Kosovo in. De totstandkoming van dit akkoord leidde ironisch genoeg ook tot de oprichting – en dus niet zoals u stelde tot de ontbinding – van het UÇPMB en tot het gewapende conflict in Zuid-Servië. Met het akkoord van Kumanovë werd immers een gedemilitariseerde veiligheidszone (Ground Safety Zone) van 3 mijl langs de grens met Kosovo gecreëerd. Hiertoe had het toenmalige Joegoslavische leger geen toegang. Het was vanuit deze veiligheidszone dat het UÇPMB destijds kon opereren. De beëindiging van het conflict in Zuid-Servië vond pas plaats in mei 2001 met de ondertekening op 22 mei 2001 van het Akkoord van Konçulj. Met dit akkoord stemde het UÇPMB in met een ontwapening. In ruil hiervoor werden allerlei rechten aan de Albanen in de regio beloofd. In de dagen hierop werd de ontwapening en ontbinding van het UÇPMB een feit. Op 24 mei 2001 werd commandant Lleshi vermoord. De echte naam van deze bevelhebber van het UÇPMB luidt daarenboven Ridvan Qazimi en niet Njazi Osmani zoals u beweerde. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw engagement bij het UÇPMB geen geloof meer kan worden gehecht. Deze bevinding ondermijnt tevens in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.

Ik stel voorts vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U verklaarde Servië in eerste instantie verlaten te hebben omwille van de algemene slechte economische situatie ter plaatse (CGVS, p. 8). U beschikte er weliswaar over een eigen woning, maar deze was oud (CGVS, p. 2). Verder had u er geen officieel werk. U was verplicht als landbouwer te werken. U huurde grond die u bewerkte. Dit volstond evenwel niet om in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 8). Deze door u aangehaalde vluchtmotieven zijn echter van louter socio-economische aard en houden als dusdanig geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. U had in Zuid-Servië geen werk zoals zoveel andere etnisch Albanese burgers, die het merendeel van de bevolking in uw regio uitmaken.

U verklaarde dat het probleem van de werkloosheid een algemeen probleem is dat uw regio treft en dat slechts 10% van de bevolking in deze regio werk heeft (CGVS, p. 8). Dit zou ertoe geleid hebben dat de jongeren uit uw streek allen naar Europa vertrokken zijn (CGVS, p. 8). U verklaarde Servië tevens verlaten te hebben omwille van de medische problemen van uw echtgenote. Jullie hoopten dat zij hier betere medische verzorging zou krijgen, want dat de medische wetenschap hier verder ontwikkeld is (CGVS, p. 7). Deze door u ingeroepen medische problemen, die uw echtgenote staaft met attesten, houden op zich echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Aangaande uw verklaring dat je in Servië maar goede medische verzorging krijgt als je hiervoor kan betalen (CGVS, p. 7), dient vooreerst te worden opgemerkt dat dergelijk motief van socio-economische aard is en als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Wat betreft uw stelling dat uw echtgenote omdat zij van Albanese afkomst is in Servië 50 of 100 euro in het zwart aan de arts diende te betalen om een goede medische behandeling te krijgen (CGVS, p. 7), moet worden vastgesteld dat u deze bewering geenszins aannemelijk kon maken. Bovendien verwoordde uw echtgenote dit probleem anders tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zij stelde weliswaar dat een controle bij de arts 50 tot 100 euro per consultatie kostte, maar dat jullie dit niet konden betalen ondermeer omdat u geen werk had (CGVS echtgenote, p. 3). Nergens had zij het in dit verband over het feit dat het hier om een onwettige of illegale eis tot betaling zou gaan. Ten slotte blijkt uit de door uw echtgenote neergelegde documenten

dat zij wel degelijk in Servië medische hulp kreeg. Uit deze documenten en uit uw verklaringen blijkt immers ondermeer dat een Servische arts uit Vranje haar omwille van haar medische problemen naar Belgrado doorstuurde en dat zij hiervoor ondermeer in 2008 in Belgrado behandeld werd (CGVS, p. 7). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg geenszins dat zij een andere, i.e. slechtere, medische behandeling zou hebben genoten omwille van haar etnische afkomst. Aldus dient vastgesteld te worden dat de door u ingeroepen medische problemen van uw echtgenote geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

U stelde verder ook uw geboortestreek verlaten te hebben omwille van de algemene onveiligheidssituatie die er heerst. U verwees hierbij ondermeer naar de aanwezigheid van de gendarmerie in de regio, de overheveling van de gemeentelijke rechtbanken naar Vranje en een recent geweldincident waarbij een etnische Albanees door een politieagent werd gedood. Wat deze algemene veiligheidssituatie in uw regio betreft, dient inderdaad te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht – in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook incidenten geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit ook meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnische Albanese burgers uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Ook de overheveling van de lokale rechtbanken van Preshevë en Bujanoc naar Vranje in januari 2010 stuitte op heel hevig protest vanwege de Albanese leiders in de regio die vinden dat hiermee de rechten van de lokale bevolking geschonden zijn. Aldus zijn uw verklaringen over deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele gegronde vrees voor vervolging.

Wat de door u aangehaalde problemen met de gendarmerie betreft – u voelde zich door hen geïntimideerd en uw kinderen hadden schrik van hen als ze naar school gaan –, dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde feiten niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalde immers geen andere concrete feiten of elementen aan die een dergelijke vrees zouden ondersteunen. Integendeel, u verklaarde dat u en uw familieleden, sinds deze gendarmerie in uw regio aanwezig is, nooit het slachtoffer werden van (fysiek) geweld gepleegd door leden van deze eenheid, noch kenden jullie ooit andere concrete problemen met hen (CGVS, p. 5). U verklaarde tevens – op enkele sporadische gebeurtenissen in het verleden na waarbij corrupte politieagenten van de verkeerspolitie u tegenhielden en geld van u eisten (cf. infra) – nooit enige andere problemen met de Servische autoriteiten te hebben gekend (CGVS, p. 6). De door u aangehaalde overheveling van de rechtbanken van Preshevë en Bujanoc naar Vranje kadert voorts in een algemene hervorming van het gerecht in Servië en wordt bijgevolg ook in andere regio's in Servië doorgevoerd. Ze treft derhalve alle burgers van het land zonder onderscheid. Deze maatregel op zich kan bijgevolg evenmin zonder meer beschouwd worden als een daad van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en/of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalde in dit verband ook geen concrete feiten of elementen aan die een dergelijke vrees zouden ondersteunen. Wat de door u aangehaalde recente moord van een Servische politieagent op een Albanese burger uit de regio betreft, dient tot slot te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een alleenstaand incident gaat, waarbij een Macedonisch staatsburger van etnisch Albanese afkomst bij het doorrijden van de Presevo-vallei door een Servisch politieagent werd doodgeschoten. De agent werd de dag na de feiten gearresteerd. Deze gebeurtenis leidde tevens tot het ontslag van het hoofd van de politie van de MUP Vranje.

Aangaande uw problemen met de verkeerspolitie waarbij u een drietal keer smeergeld moest betalen (CGVS, p. 4), dient er tot slot op gewezen te worden dat u deze problemen nooit ergens ter sprake bracht (CGVS, p. 4). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat, voor het geval dat de (multi-etnische) politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er een aantal stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politioneel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt in Servië immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Verder werden in de loop van 2008 initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Albanees, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitsdocumenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden immers niet door mij betwist.

Ook inzake de asielaanvraag van uw echtgenote, X, heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Bovenstaande beslissing werd integraal in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De tweede asielaanvraag van uw ouders werd door het Commissariaat-generaal niet in overweging genomen, omdat ze geen nieuwe elementen hebben aangebracht die de kans op de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aanzienlijk verhogen.

Daaraan kan nog worden toegevoegd dat ook betreffende uw verklaring dat er geen werk noch toekomst in Servië is en betreffende uw vrees dakloos te zullen worden (CGVS, p. 2-6; CGVS-vragenlijst, ingevuld op Vreemdelingenwet, vraag 3.5) kan herhaald worden dat hierboven reeds gebleken is dat dit een probleem is dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer daar uw broer X aangaf dat uw vader, weliswaar tegen een beperkt loon, in het verleden in de bouwsector kon werken (CGVS X, p. 6), dat hierboven reeds gebleken is dat uw vader in Servië ten tijde van zijn vertrek een huis bezat, waarin hij samen met zijn ouders woonde, en dat uw vaders ouders, uw grootouders, anno 2017 nog steeds in datzelfde huis wonen (CGVS X, p. 2-4).

Voorts kan nog aangestipt worden dat uw broer in de zomer van 2016 voor twee weken naar Servië terugkeerde om uw grootouders te bezoeken. Tijdens zijn verblijf in Servië kende hij geen problemen (CGVS, p. 5). Deze recente terugkeer kan bezwaarlijk in overeenstemming gebracht worden met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

Tot slot kan betreffende uw integratie in België (CGVS, p. 2-6) nog opgemerkt worden dat dit een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant.

Bijgevolg blijkt uit het geheel van uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde paspoort bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit dewelke niet ter discussie staan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen. “

1.4. De bestreden beslissing inzake verzoekster, X luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Servisch staatsburger van Albanese origine. In februari 2010 beslisten uw ouders X en X (O.V.) om samen met u en uw broer X (O.V.) Servië te verlaten en naar België te reizen. Op 9 februari 2010 dienden zij een asielaanvraag in in België. U en uw broer waren op dat moment nog minderjarig. Jullie ouders haalden in hun asielaanvraag aan dat ze Servië verlieten vanwege de slechte economische situatie. De regio had immers een hoge werkloosheid en uw vader had sinds 22 jaar geen officieel werk. Daarnaast kende uw moeder hartproblemen en ze hoopte in België een betere behandeling te krijgen. Ten slotte klaagden uw ouders ook de algemene onveiligheidssituatie aan, o.a. vanwege de aanwezigheid van de Servische gendarmerie in de regio. Bovendien was uw vader voormalig lid van de UÇPMB (Albanese bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanoc). Op 21 april 2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voornamelijk omdat uw vaders algemene geloofwaardigheid werd aangetast doordat er aan zijn engagement bij het UÇPMB geen enkel geloof kon worden gehecht en omdat de door uw ouders aangehaalde medische en economische problemen en de door hen aangekaarte algemene onveiligheidssituatie in jullie regio geen verband hielden met de criteria van de vluchtelingenconventie of de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 12 juli 2010 integraal. Zowel u, uw ouders als uw broer bleven in België en dienden diverse verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter en overeenkomstig artikel 9bis in die alle geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 20 december 2016 werd u samen met uw ouders en broer aangehouden door de Antwerpse politie en overgebracht naar het gesloten centrum van Brugge. Op 30 januari 2017 dienden u en uw broer vanuit het gesloten centrum een asielaanvraag in. U haalde in uw asielaanvraag dezelfde asielmotieven aan als uw ouders bij hun eerste asielaanvraag. Zo gaf u aan dat de situatie in Servië er niet op verbeterd is, omdat Serviërs niet houden van Albanen. U stipte wel aan dat, hoewel u zich door de gendarmerie geïntimideerd voelde, u zelf in Servië nooit ernstige persoonlijke problemen heeft gekend. Ook uw beide ouders dienden op 1 februari 2017 een tweede asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort, uitgereikt op 19 oktober 2009, neer.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik uw asielaanvraag niet in overweging kan nemen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 3 augustus 2016 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

U verklaarde uitdrukkelijk in Servië voor uw komst naar België geen (ernstige) persoonlijke problemen gehad te hebben behalve dat u zich als kind door de gendarmerie geïntimideerd voelde. U gaf aan zich aan te sluiten bij de asielmotieven van uw vader, X, met name jullie economische en medische problemen en de algemene veiligheidssituatie (CGVS, p. 2-6). In het kader van zijn eerste

asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw lidmaatschap in het verleden van het UÇPMB geen enkel geloof kan gehecht worden. Zo kon u vooreerst uw lidmaatschap met geen enkel document staven. Voorts bleek ook uw algemene kennis van het UÇPMB geheel onvoldoende. Zo verklaarde u deel te hebben uitgemaakt van brigade 21 die operationeel was in de regio Susajë (CGVS, p. 5 en 6). Hierover werd evenwel geen enkele informatie teruggevonden. Opmerkelijk was tevens dat u stelde dat uw brigade niet over een commandant of bevelhebber beschikte (CGVS, p. 6). U bleek voorts ook geen namen en/of nummers van andere brigades van het UÇPMB te kennen. U verklaarde zich deze niet langer te herinneren (CGVS, p. 6). Dat u niet langer over dergelijke gegevens beschikt, is echter hoogst bevreemdend. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden van een ex-lid van dit leger dat hij heden nog steeds op de hoogte is van de structuur van dit leger. U verklaarde tevens dat het Akkoord van Kumanovë in 2000 een einde bracht aan de gewapende strijd van het UÇPMB en het einde van dit bevrijdingsleger inluidde. In september 2000 verliet u het UÇPMB dat op dat ogenblik in navolging van voornoemd akkoord ontbonden en ontwapend werd. Kort na de ondertekening van dit akkoord van Kumanovë in 2000 werd tevens een belangrijk lid van het UÇPMB, Njazi Osmani, volgens u ook bekend onder de naam commandant Lleshi, vermoord (CGVS, p. 5). Dit alles stemt evenwel niet overeen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het akkoord van Kumanovë dateert eerst en vooral van 9 juni 1999 en beëindigde de vijandigheden tussen de Navo en het toenmalige Joegoslavisch leger en luidde derhalve het einde van de oorlog in Kosovo in. De totstandkoming van dit akkoord leidde ironisch genoeg ook tot de oprichting - en dus niet zoals u stelde tot de ontbinding - van het UÇPMB en tot het gewapende conflict in Zuid-Servië. Met het akkoord van Kumanovë werd immers een gedemilitariseerde veiligheidszone (Ground Safety Zone) van 3 mijl langs de grens met Kosovo gecreëerd. Hiertoe had het toenmalige Joegoslavische leger geen toegang. Het was vanuit deze veiligheidszone dat het UÇPMB destijds kon opereren. De beëindiging van het conflict in Zuid-Servië vond pas plaats in mei 2001 met de ondertekening op 22 mei 2001 van het Akkoord van Konçulj. Met dit akkoord stemde het UÇPMB in met een ontwapening. In ruil hiervoor werden allerlei rechten aan de Albanen in de regio beloofd. In de dagen hierop werd de ontwapening en ontbinding van het UÇPMB een feit. Op 24 mei 2001 werd commandant Lleshi vermoord. De echte naam van deze bevelhebber van het UÇPMB luidt daarenboven Ridvan Qazimi en niet Njazi Osmani zoals u beweerde. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw engagement bij het UÇPMB geen geloof meer kan worden gehecht. Deze bevinding ondermijnt tevens in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.

Ik stel voorts vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U verklaarde Servië in eerste instantie verlaten te hebben omwille van de algemene slechte economische situatie ter plaatse (CGVS, p. 8). U beschikte er weliswaar over een eigen woning, maar deze was oud (CGVS, p. 2). Verder had u er geen officieel werk. U was verplicht als landbouwer te werken. U huurde grond die u bewerkte. Dit volstond evenwel niet om in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 8). Deze door u aangehaalde vluchtmotieven zijn echter van louter socio-economische aard en houden als dusdanig geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. U had in Zuid-Servië geen werk zoals zoveel andere etnisch Albanese burgers, die het merendeel van de bevolking in uw regio uitmaken.

U verklaarde dat het probleem van de werkloosheid een algemeen probleem is dat uw regio treft en dat slechts 10% van de bevolking in deze regio werk heeft (CGVS, p. 8). Dit zou ertoe geleid hebben dat de jongeren uit uw streek allen naar Europa vertrokken zijn (CGVS, p. 8).

U verklaarde Servië tevens verlaten te hebben omwille van de medische problemen van uw echtgenote. Jullie hoopten dat zij hier betere medische verzorging zou krijgen, want dat de medische wetenschap hier verder ontwikkeld is (CGVS, p. 7). Deze door u ingeroepen medische problemen, die uw echtgenote staaft met attesten, houden op zich echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Aangaande uw verklaring dat je in Servië maar goede medische verzorging krijgt als je hiervoor kan betalen (CGVS, p. 7), dient vooreerst te worden opgemerkt dat dergelijk motief van socio-economische aard is en als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Wat betreft uw stelling dat uw echtgenote

omdat zij van Albanese afkomst is in Servië 50 of 100 euro in het zwart aan de arts diende te betalen om een goede medische behandeling te krijgen (CGVS, p. 7), moet worden vastgesteld dat u deze bewering geenszins aannemelijk kon maken. Bovendien verwoordde uw echtgenote dit probleem anders tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zij stelde weliswaar dat een controle bij de arts 50 tot 100 euro per consultatie kostte, maar dat jullie dit niet konden betalen ondermeer omdat u geen werk had (CGVS echtgenote, p. 3). Nergens had zij het in dit verband over het feit dat het hier om een onwettige of illegale eis tot betaling zou gaan. Ten slotte blijkt uit de door uw echtgenote neergelegde documenten dat zij wel degelijk in Servië medische hulp kreeg. Uit deze documenten en uit uw verklaringen blijkt immers ondermeer dat een Servische arts uit Vranje haar omwille van haar medische problemen naar Belgrado doorstuurde en dat zij hiervoor ondermeer in 2008 in Belgrado behandeld werd (CGVS, p. 7). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg geenszins dat zij een andere, i.e. slechtere, medische behandeling zou hebben genoten omwille van haar etnische afkomst. Aldus dient vastgesteld te worden dat de door u ingeroepen medische problemen van uw echtgenote geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

U stelde verder ook uw geboortestreek verlaten te hebben omwille van de algemene onveiligheidssituatie die er heerst. U verwees hierbij ondermeer naar de aanwezigheid van de gendarmerie in de regio, de overheveling van de gemeentelijke rechtbanken naar Vranje en een recent geweldincident waarbij een etnische Albanees door een politieagent werd gedood. Wat deze algemene veiligheidssituatie in uw regio betreft, dient inderdaad te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie - een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook incidenten geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit ook meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnische Albanese burgers uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Ook de overheveling van de lokale rechtbanken van Preshevë en Bujanoc naar Vranje in januari 2010 stuitte op heel hevig protest vanwege de Albanese leiders in de regio die vinden dat hiermee de rechten van de lokale bevolking geschonden zijn. Aldus zijn uw verklaringen over deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele gegronde vrees voor vervolging.

Wat de door u aangehaalde problemen met de gendarmerie betreft – u voelde zich door hen geïntimideerd en uw kinderen hadden schrik van hen als ze naar school gaan –, dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde feiten niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalde immers geen andere concrete feiten of elementen aan die een dergelijke vrees zouden ondersteunen. Integendeel, u verklaarde dat u en uw familieleden, sinds deze gendarmerie in uw regio aanwezig is, nooit het slachtoffer werden van (fysiek) geweld gepleegd door leden van deze eenheid, noch kenden jullie ooit andere concrete problemen met hen (CGVS, p. 5). U verklaarde tevens – op enkele sporadische gebeurtenissen in het verleden na waarbij corrupte politieagenten van de verkeerspolitie u tegenhielden en geld van u eisten (cf. infra) – nooit enige andere problemen met de Servische autoriteiten te hebben gekend (CGVS, p. 6). De door u aangehaalde overheveling van de rechtbanken van Preshevë en Bujanoc naar Vranje kadert voorts in een algemene hervorming van het gerecht in Servië en wordt bijgevolg ook in andere regio's in Servië doorgevoerd. Ze treft derhalve alle burgers van het land zonder onderscheid. Deze maatregel op zich kan bijgevolg evenmin zonder meer beschouwd worden als een daad van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en/of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalde in dit verband

ook geen concrete feiten of elementen aan die een dergelijke vrees zouden ondersteunen. Wat de door u aangehaalde recente moord van een Servische politieagent op een Albanese burger uit de regio betreft, dient tot slot te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een alleenstaand incident gaat, waarbij een Macedonisch staatsburger van etnisch Albanese afkomst bij het doorrijden van de Presevo-vallei door een Servisch politieagent werd doodgeschoten. De agent werd de dag na de feiten gearresteerd. Deze gebeurtenis leidde tevens tot het ontslag van het hoofd van de politie van de MUP Vranje.

Aangaande uw problemen met de verkeerspolitie waarbij u een drietal keer smeergeld moest betalen (CGVS, p. 4), dient er tot slot op gewezen te worden dat u deze problemen nooit ergens ter sprake bracht (CGVS, p. 4). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat, voor het geval dat de (multi-etnische) politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er een aantal stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politioneel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt in Servië immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Verder werden in de loop van 2008 initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Albanees, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitsdocumenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden immers niet door mij betwist.

Ook inzake de asielaanvraag van uw echtgenote, X, heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Bovenstaande beslissing werd integraal in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De tweede asielaanvraag van uw ouders werd door het Commissariaat-generaal niet in overweging genomen, omdat ze geen nieuwe elementen hebben aangebracht die de kans op de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aanzienlijk verhogen.

Daaraan kan nog worden toegevoegd dat ook betreffende uw verklaring dat er geen werk noch toekomst in Servië is en betreffende uw vrees dakloos te zullen worden (CGVS, p. 2-6; CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5) kan herhaald worden dat hierboven reeds gebleken is dat dit een probleem is dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer daar uw broer X aangaf dat uw vader, weliswaar tegen een beperkt loon, in het verleden in de bouwsector kon werken (CGVS X, p. 6), dat hierboven reeds gebleken is dat uw vader in Servië ten tijde van zijn vertrek een huis bezat, waarin hij samen met zijn ouders woonde, en dat uw vaders ouders, uw grootouders, anno 2017 nog steeds in datzelfde huis wonen (CGVS X, p. 2-4).

Voorts kan nog aangestipt worden dat uw broer in de zomer van 2016 voor twee weken naar Servië terugkeerde om uw grootouders te bezoeken. Tijdens zijn verblijf in Servië kende hij geen problemen (CGVS, p. 5). Deze recente terugkeer kan bezwaarlijk in overeenstemming gebracht worden met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

Tot slot kan betreffende uw integratie in België (CGVS, p. 2-6) nog opgemerkt worden dat dit een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant.

Bijgevolg blijkt uit het geheel van uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn

om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde paspoort bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit dewelke niet ter discussie staan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekende partijen een schending aan “van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht”.

2.2. Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding en dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Verzoekers zijn van oordeel dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd. Verzoekers verwijzen voorts naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), het zorgvuldigheidsbeginsel, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hij laat gelden dat “geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, en men het niet noodzakelijk achtte om de reële situatie te onderzoeken”, en benadrukt dat “Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling wordt nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is het geval indien er “zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen”.

2.3. Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden. (...)”

2.4. Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

2.5. De Regering is, zo blijkt uit het verslag aan de Koning, van oordeel dat deze landen in principe moeten worden beschouwd als veilige landen van herkomst, gezien deze beantwoorden aan de criteria die worden beschreven in artikel 57/6/1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze criteria hebben niet alleen betrekking op aspecten van algemene politieke aard (bijvoorbeeld het bestaan van democratische instellingen, de politieke stabiliteit), maar ook op de rechtstoestand en de naleving van mensenrechten, zowel betreffende de formele verplichtingen die een land op zich heeft genomen (partij bij het EVRM) als de naleving daarvan in de praktijk. De beoordeling of er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, is gebaseerd op een diepgaande analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die een aanzienlijke expertise daarover heeft opgebouwd. (...) Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen duidelijk blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.

2.6. Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en het verslag aan de koning van het KB van 3 augustus 2016 volgt dat een individueel en effectief onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk blijft maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De asielzoeker afkomstig van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Servië zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen *in casu* in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

2.7. Zo werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende vastgesteld dat verzoekers uitdrukkelijk verklaarden in Servië voor hun komst naar België geen (ernstige) persoonlijke problemen gehad te hebben behalve dat zij zich als kind door de gendarmerie geïntimideerd voelden. Verzoekers gaven aan zich aan te sluiten bij de asielmotieven van hun vader, I. S., met name die economische en medische problemen betreffen alsook de algemene veiligheidssituatie (CGVS-gehoor verzoeker, p. 2 en CGVS-gehoor verzoekster p.2-6).

2.8. Op basis van jullie verklaringen, van de elementen in jullie administratief dossier alsook van de concrete en actuele situatie in jullie land van herkomst dient besloten te worden dat jullie asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

2.9. Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3, of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op

28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

2.10. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 11 mei 2015 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

2.11. Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit is niet het geval.

2.12. Verzoekers hebben geen eigen asielmotieven en steunen zich geheel op de motieven die hun ouders hebben aangevoerd bij hun eerste asielaanvraag. Verzoeker herhaalt ter terechtzitting dat hij naast de argumenten van zijn ouders en het wantrouwen ten opzichte van de Servische bevolking en autoriteiten, geen eigen motieven heeft. Zoals hoger gesteld werd op 21 april 2010 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake de asielaanvraag van hun ouders genomen. Bij arrest van 12 juli 2010, nr. 46215 heeft de Raad de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming aan verzoekers ouders geweigerd. Daarin werd besloten dat de redenen van deze verzoekers hun vader *“er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:*

- *aan verzoekers lidmaatschap in het verleden van UÇPMB kan geen enkel geloof worden gehecht;*
- *verzoeker verklaarde Servië verlaten te hebben wegens de slechte algemene economische situatie ter plaatse en wegens de medische problemen van zijn echtgenote. Deze problemen houden echter geen verband met de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag, noch met de voorwaarden voor subsidiaire bescherming;*
- *uit de neergelegde documenten en uit de verklaringen van verzoekers echtgenote blijkt niet dat zij wegens haar etnische afkomst een slechtere medische behandeling zou hebben genoten;*
- *verzoeker verklaarde zijn geboortestreek verlaten te hebben wegens de algemene onveiligheidssituatie die er heerst maar toont geen individuele gegronde vrees voor vervolging aan;*
- *de aangehaalde problemen met de gendarmerie zijn niet ernstig en zwaarwichtig genoeg;*
- *verzoeker heeft zijn problemen met de verkeerspolitie nooit ergens ter sprake gebracht, terwijl er nochtans een aantal stappen kunnen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen.*

Verzoeker stelt dat hij in Servië onderworpen wordt aan geestelijk geweld omdat de zwaarbewapende Servische gendarmerie zich ten aanzien van hem en zijn gezin zeer bedreigend gedraagt. Zijn echtgenote vermijdt daarom om buiten te komen en zijn kinderen zijn bang om naar school te gaan. Verder herhaalt verzoeker dat een Servische politieagent zonder enige aanleiding een etnische Albanees heeft doodgeschoten, wat hem en zijn gezin ook kan overkomen. Hij herhaalt dat een aantal rechtbanken werd gesloten en alle taken werden overgeheveld waardoor verzoeker niet kan beschikken over een onpartijdige rechtbank aangezien de rechtbank nu louter uit Serviërs bestaat. Tot slot stelt hij dat de Sector for Internal Control of the Police niet volstaat om de etnische Albanezen te beschermen tegen het machtsmisbruik van de politie.

(...)

Voor het overige herhaalt verzoeker de asielmotieven die hij ook reeds tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal aanhaalde. Om een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken volstaat het echter niet om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar moet de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk maken. Verzoeker toont niet aan dat er enig verband is tussen zijn persoon en de algemene onveiligheidssituatie in zijn geboortestreek. Hij verklaarde tijdens het gehoor dat hij noch iemand anders van zijn familie met de gendarmerie problemen heeft gekend. Hij ontkende ook problemen te hebben gekend met de politie, de overheid of het leger, buiten die paar keer dat hij aan de verkeerspolitie een bedrag tussen 10 en 20 euro moest betalen om verder te mogen rijden (gehoorverslag, 4-5). Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker subsidiaire bescherming. Hij verwijst hiervoor naar de feiten en naar zijn uiteenzetting in het eerste middel. Hij benadrukt dat het niet noodzakelijk is om een specifieke individuele grond aan te tonen maar dat het voldoende is om aan te tonen dat de algemene toestand bedreigend is voor de bevolking van een land of een regio en hij verwijst hiervoor naar de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 en naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Ook voor de subsidiaire beschermingsstatus volstaat het niet om naar een algemene toestand in het land van herkomst te verwijzen maar moet de asielzoeker enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, beschikking nr. 4471). Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker dat verband niet aannemelijk maakt. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Servië een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Verder toont verzoeker niet aan en is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Servië een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet”.

2.13. Verzoekers hun ouders dienden een tweede asielaanvraag in op 1 februari 2017. De commissaris-generaal nam op 27 februari 2017 in hoofde van verzoekende partijen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep bij de Raad van 10 maart 2017 werd bij arrest 184 020 van 20 maart 2017 verworpen.

2.14. Aldus besloot de Raad inzake verzoekers hun ouders: “Verzoekende partijen beperken zich tot de bewering de vermelding dat “verzoekers weldegelijk een reël risico lopen wanneer zij zouden moeten terugkeren naar Servië. De heer X diende in 2000 drie maanden als strijder in het Albanese bevrijdingsleger van Persheve, Medvegje en Bujanoc (UCPMB)” en de benadrukking van hun financiële toestand “[d]aarnaast hebben verzoekers in België schulden bij verschillende personen, onder wie enkele Albanezen met Servische nationaliteit. Bij terugkeer vrezen verzoekers in problemen te geraken bij deze mensen”. (...) Immers in casu oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de door verzoekende partijen bijgebrachte verklaringen niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Hij heeft hierbij niet enkel de documenten maar ook de verklaringen meegenomen bij de beoordeling. De bestreden beslissing stelt immers: “In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag voornamelijk steunt op motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet, met name jullie socio-economische problemen in Servië – u had er noch werk, noch een huis – en de algemene situatie in jullie regio (schriftelijke verklaring DVZ 2e AA, vragen 1, 2, 5 en 7; schriftelijke verklaring DVZ 2e AA, echtgenote, vragen 1, 2 en 7; CGVS 2e AA, p. 2-3; p. 6-7; CGVS 2e AA echtgenote, p. 2-3). In dit verband dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voornamelijk omdat uw algemene geloofwaardigheid werd aangetast doordat er aan uw engagement bij het UCPMB geen enkel geloof kon worden gehecht en omdat de door jullie aangehaalde medische en economische problemen en de door jullie aangekaarte algemene onveiligheidssituatie in uw regio geen verband hielden met de criteria van de vluchtelingenconventie of de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 12 juli 2010 integraal. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden”.

2.15. Voorts werd nog herhaald dat met “betrekking tot uw verklaring dat sommige medicatie in Servië niet te verkrijgen is (CGVS 2e AA, p. 2-3; p. 7; CGVS 2e AA echtgenote, p. 2) en de bijkomende stukken die u in dit verband aanbracht, namelijk de attesten van een Servische apotheker en cardioloog, moet worden benadrukt dat het feit dat sommige medicatie in Servië niet aanwezig zou zijn geen enkel verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het Commissariaat-generaal erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. U diende diverse verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter in die op 19 december 2013, 10 augustus 2015 en 6 januari 2017 geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken. Eveneens diende u een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in dat op 31 oktober 2016 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden

zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel”.

2.16. Inzake de schulden die verzoekers hun vader zou hebben, werd geoordeeld: “Daarnaast verklaarde u in België schulden te hebben bij verschillende personen, onder wie enkele Albanezen met de Servische nationaliteit. Indien u hen bij een terugkeer naar Servië niet kan terugbetalen, zou u in de problemen kunnen geraken met die mensen (CGVS 2e AA, p. 3-7; CGVS 2e AA echtgenote, p. 3). Er dient hieromtrent echter vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in geval van eventuele problemen met deze schuldeisers, die geen enkel verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, bij een eventuele terugkeer naar Servië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Servië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat er voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. U verklaarde dan wel niet bij de politie in Servië terecht te kunnen in geval van problemen met uw schuldeisers, maar u kon geen enkele verklaring geven waarom u zich niet tot hen zou kunnen richten bij eventuele problemen (CGVS 2e AA, p. 6-7). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. De Servische overheid wordt bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten voorleggen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in de Preshevë-vallei voor problemen van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard, zoals uw mogelijke problemen bij terugkeer, mogelijkheden bestaan om klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (Avdi Bajrami). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de MEP haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen

aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”.

(...)

2.17. De Raad stelt vast dat in voorliggend beroep geen ernstige poging wordt ondernomen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Door de feiten te herhalen zoals ze reeds aangebracht zijn bij het indienen van deze meervoudige asielaanvraag wordt geenszins concreet uiteenzet waarom verzoekende partijen alsnog menen dat dit de geloofwaardigheid van hun asielrelaas moet herstellen, noch waarom de beoordeling door de commissaris-generaal zou tekortschieten. Het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij beperken zich immers in wezen tot een theoretische uiteenzetting die geen afbreuk doet aan de pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die dan ook staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.18. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen”.

2.19. Ter terechtzitting vraag verzoekster haar laatste studiejaar te mogen afronden om zo het diploma van verzorgster te behalen. Alhoewel daar begrip voor kan opgebracht worden, is dit argument vreemd aan de criteria zoals bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.20. De beschikbare informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissingen beroept, is toegevoegd aan verzoekers hun administratief dossier.

2.21. Waar verzoekers nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

2.22. De Raad kan in deze nog verwijzen naar het arrest van de Raad inzake verzoekers' ouders met arrestnummer 184 020 van 20 maart 2017 tegen de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag door de commissaris-generaal en waartegen tezelfdertijd met huidig beroep, een (bijna) woordelijk identiek beroep werd ingesteld: “Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Aldus wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen correct wordt gesteld: “Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat ook verzoekers' beroep om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 augustus 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische gronden (artikel 9ter van de vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard werd, en van de

beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, werd verworpen bij arrest van de Raad van 16 juni 2016, nr. X. Daarin werd ook vastgesteld dat "[w]at betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan in deze worden volstaan met de vaststelling dat, aangezien niet is aangetoond dat verzoekster niet zal kunnen beschikken over het werkzame bestanddeel acenocoumarol, zij niet aantoonde dat zij op deze grond het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in haar land van herkomst".

2.23. In acht genomen wat voorafgaat en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in hun land van herkomst een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.24. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er wat hen betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van de subsidiaire bescherming. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.25. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat uit verzoekers hun verklaringen en de door hen bijgebrachte elementen niet duidelijk blijkt dat, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook correct steunen op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet om verzoekers hun asielaanvraag niet in overweging te nemen.

2.26. Waar verzoekers in fine vragen om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekers vragen, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Het enig middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK